

הצקו רבים

לרביה"ק מוהר"ץ גברסלב זיע"א

חיים טובים // נקודות אוד בנתיבות החיים // הרב ישראל מאיר גלינסקי

כך שמעתי

דיבורי קודש ששמע מוהר"א ש
מרבני לוי יצחק בנדר זיע"א

מירון, אומן – וליברמן

ישנם שני סוגי יהדות, ושניהם כוללים את כל המערכת, אבל ההבדל ביניהם הוא אין-סופי

ואם כבר מסתכלים במבט רחב יותר, ולא נקודתי. אז מירון וגם אומן, הם חלק מסיפור יותר רחב. בכמעט שנתיים האחרונות, עברנו בית ספר שלם. בבית ספר הזה היו וישנם הרבה כיתות, והוא נועד להעביר אותנו מסלול למידה חשוב רחב וכולל. אז כדאי לסכם מה למדנו בו, ועם מה יצאנו ממנו.

שנה פלוס של קורונה, שינתה את כל מה שהיה מוכר. במרקם החיים הכללי, ולא פחות במרקם החיים היהודי והרוחני. המושגים הבסיסיים של: בית כנסת, ישיבות וכוללים, תלמודי תורה ובתי ספר, מקוואות וטישים – הפכו לתקופה קצרה או ארוכה, ללא רלוונטיים. אז חזרנו, פחות או יותר. מלקקים את הפצעים שבחלקם טרם אוחו. אבל יש כאן סיפור. מהו?

ולקינוח, בכיתת הסיום של בית הספר: ממשלת שינוי. לאחר שנים שהתרגלו לאיזשהם הסדרים בסיסיים, שהיה נראה כי ניתן לסמוך עליהם. תקציבים, סטטוס-קוו, דת ומדינה, והסדרי דיחוי עבור בני הישיבות ועבור הבנות – הכל הפך להיות בסיסן שאלה ולגמרי לא מובן מאליו, אם בכלל זה התחיל עם מעונות, ולך תדע איפה זה ייגמר. אז לסיכום, מה צריך כדי לקבל תעודת?

חיצוניות ופנימיות, זה שם המשחק.

קשה לומר את זה, אבל לפעמים צריך גם לעשות דברים קשים. ישנם שני סוגי יהדות, ושניהם כוללים את כל המערכת, אבל ההבדל ביניהם... ובכן, הוא אין-סופי.

השאלה הבסיסית היא, האם ה' – הוא משהו שאנחנו רוצים 'להסתדר' אתו או 'להתחבר' אתו. האפשרות הראשונה אומרת: אני רוצה חיים מסודרים – דירה, רכב, משכורת יפה, שלום בית וילדים מחונכים, וכמה שפחות מחלות ומלחמות. בשביל זה, תן לי בבקשה את הרשימה מה אתה רוצה ממני לעשות, ואעשה. הסתדרנו? יופי.

ואם בכל זאת יש בעיית? אהה, ובכן – גם לכך נמצא הפתרון. לא אחת, מגוון רחב מאד של פתרונות, צדקה לקופת העיר, פרק שירה, שיר השירים, פרשת המן, ברכת המזון בכוונה, שמירת הלשון, התחזקות בצניעות, ואיך לא – קברי צדיקים. החל ממירון, ממשיך בקרעסטיה, וכלה בבית השונמית. ואם אינני יכול בעצמי, אז יש מספיק ארגונים ורבנים שיעשו זאת עבורי. כעת כבר הסתדרנו? מצוין.

האם כל זה לא נכון? זה נכון וחצי, וגם עובד. אבל איזה מין יהדות זאת, שכל כולה נועדה רק כדי לכבות שריפות, ולפתור בעיות. ולא, לא משום שזה 'מלומדה', ולא בסדר, ו'נו נו נו'. אלא משום שזה בכלל לא רמת חיים. אפס איכות, מאה רדידות. עליבות במיטבה. כיהודים, מגיע לנו יותר מזה.

אז הנה קבלנו. סגרו לנו את כל המערכת, ובואו תבנו את עצמכם מחדש יש מאין. ההבטחות שכל מי שילך

שלשה חודשים מהאסון במירון, ואולי כעת כבר מותר קצת לדבר. על המשמעות, ומעבר.

יש את האסון ויש את מירון. האסון כשלעצמו הוא אסון נורא, שלא היה כדוגמתו בהיסטוריה, שאנחנו מכירים לפחות. והוא מספיק נורא בכל מקום ובכל זמן שבו הוא היה חלילה קורה. אבל יש כאן חלק נוסף, לא פחות דרמטי. קוראים לו מירון.

מירון, לפחות עבור יהודי, אינו רק מקום תיירותי מספר שתיים, אלא מקומו של רבי שמעון. ול'ג בעומר אינו רק אירוע מסורתי, אלא האירוע בה"א הידיעה של רבי שמעון בעצמו, הילולא דרשב"י. והשאלה מנסרת בחלל: איך? איך ייתכן שבמקומו של רבי שמעון, ש"כדאי הוא לסמוך עליו בשעת הדחק", ובשיאה של ההילולא שלו עצמו, ארע כדבר הזה?

אין זו קושיא חלילה, אלא הערה. עברנו. אין לנו שום ספק, שהסיפור כולו תוכנן מראש. לא על ידי איש חלילה, אלא משמים ובהסכמתו המלאה של רבי שמעון. ואם רשב"י הסכים שזה יקרה אצלו, וביום שמחתו, כנראה שהוא התכוון בדיוק לכך. אז אם מותר, איזה מסר הוא ביקש להעביר לנו בכך, והאם המסר הזה אכן נקלט.

ככלל, הסיפור של מירון בכלל לא התחיל השנה. כבר בשנה שעברה ארע תקדים, שלא ארע כמותו מזה שנים רבות אם בכלל, והוא: שלא הייתה בכלל הילולא במירון. הקורונה הייתה בראשיתה, ובעקבות כך הוחלט בממשלה למנוע את ההילולא ובכל מחיר. האם הייתה זו סיבה אמיתית או תירוץ? לא רלוונטי. תכל'ס, לא היה. מלבד שלשת אלפים שוטרים ועוד כמה מיוחסים, הר מירון הקדוש היה ריק.

השנה, שוב היו דיונים האם לפתוח או שלא. וההחלטה הייתה לאפשר את ההילולא וכרגיל. אך לא חלפו כמה שעות מתחילת ההילולא, והוא נעצר. ושוב, רבבות אלפי ישראל שתכננו להגיע ולחגוג, לא זכו לעשות זאת. הלא דבר הוא. האם יש כאן אמירה שההילולא הזאת אינה רצויה? חלילה. אבל משהו יש כאן. מה?

בהקשר הזה אי אפשר שלא להזכיר את אומן. אלפי יהודים נוסעים כבר במשך עשרות שנים לראש השנה. אם נזדהה אתם או לא, מדובר במציאות שגדלה והולכת משנה לשנה. והנה לאחר שלשים שנה שהכל חלק – פתאום סגור. מה הם לא עשו?! 'שמיניות באוויר' זה משל חיזור למה שהם הסכימו לעשות כדי להגיע. ובכל זאת מלבד אלפים בודדים, כולם נשארו בבית או נתקעו בגבולות.

מילא, שנה אחת. הנה מתקרב שוב ראש השנה, ולאחר שכבר היה ברור שהקורונה נעלמה, והכל פתוח, פתאום מתברר שמה פתאום. כל מיני שמועות, מבוססות יותר או פחות או בכלל לא, והציבור כבר מבין שאף אחד לא מבטיח כלום. ליברמן כמזדרז לרכוב על העניין, ולקחת את הקרדיט לעצמו לטוב ולמוטב, ואנשי התקשורת מכל הגוונים מחרפים בחזרה. כך או כך, משהו תקוע. הסבר?

מאת: הרב דן כהן

רבי לוי יצחק רגיל לומר: "את הכל רבנו יכל לקבל, אבל לא את עצי הפנים, כי הם מאוסים מאוד, רחמנא לעלמ". וענין בספר המדות (אות עזות, סי' א'): "מי שיש בו עזות, בידוע שעבר עברה להכעיס", ענין שם. על כן צריכים לבחור מעני פנים כמו שבדורות מאש קמ"ש.

(אשר בנחל, ח"ט, ט', ב' רכז, ש' תשל"ו)

שמעתי מרבי לוי יצחק, ששמע הרבה פעמים מרבי אברהם ברבי נחמן, שאי אפשר לתת לאדם הנהגות, כי לא כל אחד מסוגל לקיים מה שאתה אומר לו, ומי אומר שזה תקונן.

רק בדרך אחד צריכים לחזק את האדם, והוא – בתפלה ובהתבודדות, כי אם אדם מרגיל את עצמו לדבר הרבה עמו יתברך, מטילא כבר יאיר בו רבנו את הדרך שהוא צריך לתקון נפשו. העקר הוא תפלה והתבודדות ושיחה בינו לבין קונו בלי שום חקמות.

(שם, ח"ט, ט', ח' תשכ"ה, ש' תשמ"ו)

בעניני שיחות חֲדָשׁוֹת שאתה רוצה שאדפיס, מה אומר לך, לא פעם אחת התלונן לפני הרב החסיד רבי לוי יצחק שזו בושה וחרפה, שעם איזה אברך שהוא מדבר ומכל שכן עם בחור, אף אחד אינו זוכר אפילו שיחה אחת בשלמות ב'חיי מוהר"ן ו'ב'שיחות הר"ן'.

והעקר מה שרוצים – איזו שיחה חֲדָשָׁה, אשר באמת צריכים מאוד לשמר מי המשיח ומי המספר, כי יש הרבה שקרים וְגִזְמָאוֹת... והנה אומר לי בכאב – למה שלא יזכרו איך רבנו מִפְּרֵשׁ מֵאֲמֵר חֲז"ל בְּלִקְוֵי מוהר"ן? או איך הוא מִפְּרֵשׁ את מֵאֲמֵרֵי רֵבֵה בַר בַּר תְּנַה! או סבי דבי אתונא?!

ובאמת הוא צודק, כי חסדי ה' יתברך, בשעה שאני התקרבתי, לא הכרתי קמה שנים אף אחד, רק כל יגיעי והתמדתי היה בספרי רבנו, ו'שיחות הר"ן' ו'חיי מוהר"ן' היו מחלקים אצלי לגמר בכל שבוע, וכך הצלחתי, כי לא חפשתי שיחות, והוא בְּרָדָי צוֹדֵק.

(שם, ח"ט, ט', ח' תתצ, ש' תשמ"ו)

עלון 'המקורבים' ©

העלון יוצא לאור בס"ד ע"י ארגון 'המקורבים' (ארגון אחר מהארגון הפללא 'הקבוצ' ש"י הרב"מ גלינסקי) לצירת קשה, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת הגליון האישי, למוקדי הפצה, ולפרסום בגליון פנו לקו 'המקורבים': 077-31-40-331 והמאיוו הודעה בשלוחה: 2' או לפל': 054-848-73-17 או לאימייל: E0773140331@GMAIL.COM

ניתן לתרום דרך מכשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ (מחיש: העולם היהודי). וכן דרך קו 'קהילות': 0732757000 בשלוחה: 11318. או דרך קו 'המקורבים' בשלוחה: 09 (יש לעדכן אותנו על התרומות) תזכרו למצוות!

להצלחת יוסף שלום בן מרים נ"ו
שיקלה ויתעלה ברוחניות ויעשה חיל בכבודת ה'!

על הפרשה // פנינים על פרשת השבוע לאור תורה זו

"ויתעבר ה' בי למענכם"

יש לפרש על פי דברי רבינו במאמר זה, שהשתלשלות של חרון אף ה' השתלשלה בי - ויתעבר ה' בי, וכל זה הוא "למענכם", כי כל עניין זה הוא בשביל לזכות אותנו לתיקון ע"י שנתעורר באתערותא דלתתא של הפרת הכעס ברחמנות, ולעשות עטרה לענונים, שע"ז זוכים לתקן את האותיות הנפולות וזוכים להארת התכלית ושעשוע עולם הבא, ועל כן כל זה הוא בבחינת "למענכם".

עבודה שכלב // פנינים על עבודת התפילה לאור תורה זו

פרשת העקדה

ואח"כ אומרים פר' העקדה שהוא בחי' מה שעקד אברהם את יצחק שהוא בחי' הגבורה, ובוה קישר את יצחק לבחי' החסד, כמובא בזה"ק, שכל זה הוא בחי' הפרת הכעס ברחמנות, וכמו"כ היה בזה תיקון מצד אברהם שנתגבר לרחם ברחמנות אמיתית שהיא בשביל התכלית, ולא נמשך אחר הרחמים הפשוטים של אב על הבן [שהוא בחי' עוה"ז], בחי' רחמים של דרכי האמורין, וע"ז זכה להמתיק בחי' החרון אף ולהמשיך בחי' רחמים נפלאים עד סוף כל הדורות, ועל כן מוכיחים את זכות העקדה לפני התפילה כדי להמשיך רחמים ולהמתיק ע"ז את כל הבחינות של חרון אף ודין.

אשרינו מה טוב חלקנו

ואחר כך אומרים "לעולם יהא אדם", שבוה משבחים ומודים על עוצם נעימות חלקנו, שכל זה הוא בחי' הארת שעשוע עולם הבא שנמשך קצת מזה לעוה"ז, לידע עוצם נעימות חלקנו, וע"ז יכולים להתפלל כי התפילה היא בחי' התכלית שהוא שעשוע עולם הבא, וע"כ כדי לזכות להתפלל ממשיכים הארה מהתכלית שהוא בחינת שעשוע עולם הבא.

תמיד וקטורת בחינת המתקת הרוגז ושעשוע עולם הבא

ואח"כ אומרים פר' התמיד וקטורת שהם ממש עניין זה של המתקת הכעס והרוגז שהוא בחי' הקטורת שהוא בחי' עבודת הבירור מתוך הסט"א, וע"ז זוכים לתמיד שהוא בחי' מוחין, בחי' הארת שעשוע עולם הבא, ואע"פ שהסדר צריך להיות בהיפך, זהו מחמת ה' על האדם שמקבל קודם הארה מהמוחין כדי שיהיה לו את הכח לברר.

וכמו שמבואר העניין היטב בדברי מוהר"ג (ליקוטי הלכות, חלקת שותפים, הלכה ה אות ה-ו) וז"ל: "והענין על פי מה שמוכח בקבוצת פרשת התמיד וקטורת מברר שם. שעל ידי התמיד מעלין חיות הקדשה מטה למעלה ועושיין מחיצוניות פנימיות,

שיחזור ויברר ויעלה ויתקן מה שפגם, דהיינו שיעלה הניצוצות מעמקי הקלפות שהורידם לשם בעוונותיו, אבל זהו מחמת ה' מה שלא גזר עליו מתחלה שיברר ויתקן תחלה לנגרי מה שפגם. ואחר כך יתחיל לכנס לחצרות הקדשה, כי אם כן היה קשה מאד לכל אדם להתקרב, כי בתחלה בודאי אין בו שום כח להתחיל ללחם מלחמה כזאת לברר הניצוצות העשוקות בעמקי הקלפות, ובפרט שעדין לא ראה מאורות מימיו ואין בו שום תשוקה עדין לעבודת ה' באמת כראוי, על כן מחמת ה' שמיניה אותו תחלה לכנס לעבודת ה' אף על פי שלא תקן עדין מה שקלקל עד שנמצאים קצתם שנוכחים בתוך שיערי הקדשה עד שבאים לתוך בחינת החצר, ואז כבר ראו קצת יפי ונעם ויקרת קדשות וחפצים ומשתוקקים לכנס לבית, שזהו עקר התכלית, אבל אין מניחין אותם לכנס לבית. עד שיחזרו ויצאו לחוץ לברר הניצוצות מעמקי הקלפות. ואז דיקא יכנסו לתוך הבית לפנים ממש, כי לתוך הבית לפנים אי אפשר לכנס כי אם כשמעלין הניצוצות ממרחקים מעמקי הקלפות.

"וזהו בחינת פרשת התמיד וקטרת. מה שבתחלה מקריבין התמיד לעלות מדרגא לדרגא ואחר כך הקטרת שהוא להעלות הניצוצות מעמקי הקלפות שהיה ראוי לקאורה להיות בהפך כנ"ל, אך על פי הנ"ל מישב היטב, כי קדם הקרבת התמיד לא היה לנו שום כח עדין להתחיל לברר הניצוצות מעמקי הקלפות. על כן חמל עלינו ה' יתברך וצונו תחלה להקריב קרבן התמיד ונתן לנו כח להתחיל לעלות מדרגא לדרגא על ידי התמיד, אף על פי שעדין לא בררנו הניצוצות מהקלפות, אבל כשרוצין לגמר העליה בשלמות ולכנס לפנים לתוך הבית, זה אי אפשר כי אם על ידי קטרת שצריכין לחזור ולברר הניצוצות מעמקי הקלפות על ידי הקטרת. וגם הכח של התמיד שהקרבנו קדם מסייע לזה, כמובן בכונות ובסדר המערכה שהם תלויים זה בזה. ואז דיקא על ידי קטרת שהוא הברור מעמקי הקלפות. על ידי זה דיקא נכנסין לפנים לתוך הבית שהוא עקר השלמות. ואז עולין העולמות כסדר בשלמות. וכן הוא בעבודת האדם בכל אדם ובכל זמן וכנ"ל.

"וזהו בחינת מה שכתב רבנו זכרוננו לברכה שיש אחד שהוא אצל הפתח של הקדשה וחוזר לאחוריו, חס ושלום, הינו כנ"ל, כי מחמת שאין מניחין אותו לכנס עד שיחזרו ויברר הניצוצות מעמקי הקלפות, דהיינו שיחזרו ויברר כל אלו המקומות הרעים שהיו בהם בתחלה וישוב מהם בשלום. על כן מי שהוא פתי נדמה לו שמתחילין אותו, חס ושלום, ובפרט שזה הדבר צריך להתמקמה הרבה והכל לפי הפגמים שלו וכפי העליה שצריך לעלות, על כן מי שאינו חס על עצמו ומבקש, חס ושלום, עלילה לפרש מאחרי המקום. מדמה בדעתו כאלו

ומעלין מעשיה ליצירה. ונעשה חיצוניות חסד גבורה תפארת דיצירה פנימיות לפנימיות חכמה בינה דעת דעשיה וכו', עין שם. ואחר כך אומרים קטרת. ובזה מעלין ניצוצי הקדשה מעמקי הקלפות ומלבישין מדרגות התחנות של עשיה ואז עולין העולמות כסדר, עין שם. ולקאורה קשה, כי לפי זה נראה הסדר מהפך, כי היה ראוי שיאמרו קטרת קדם פרשת התמיד, כדי לברר תחלה הניצוצות מעמקי הקלפות על ידי קטרת ולהלביש בחינת רגלי העשיה שהוא מלכות דעשיה. ואחר כך יעלו כסדר שמלכות לביש נצח הוד יסוד ונצח הוד יסוד חסד גבורה תפארת וכו'. עד שיעלה ראש העשיה ליצירה על ידי פרשת התמיד. ומדוע אנו עושין להפך שבתחלה אומרים פרשת התמיד, שעל ידי זה צריכין לעלות ראש העשיה ליצירה, ואחר כך קדם שעולה בשלמות אומרים קטרת להעלות הניצוצות מהקלפות להלביש רגלי העשיה. ואז דיקא עקר עליית העולמות כסדר והיה ראוי להתחיל מזה, אך אם אמנם יסוד פנימיות הכונות שגבו מאתנו מאד. ונעלים מאתנו דרכיהם הנפלאים, עם כל זה מה שאפשר למצא בהם רמזים לדרכי עבודתו יתברך על פי הקדמות אמתיות אנו מתייבים למצא כפי שכלנו אשר חננו ה' יתברך שמו לעד.

"והענין הוא לפי עניית דעתך, כמו שכתבנו למעלה, כי יש חצר ובינה, שהם בחינת החצר שלפני המשכן ואחר כך המשכן שהיה מקשה ביריעות, שהוא בחינת בית. וכן בבית המקדש היתה תחלה העזרה, שהוא בחינת חצר, כי לא היה עליה תקרה. ואחר כך הניחיל ובית קדש קדשים, שהם עקר הבית המקדש, שהם בחינת בית, כי היה עליהם תקרה והסתכל וראה שקרבן התמיד וכן כל הקרבנות היה עקר מעשיהם בתוך החצר, שהוא העזרה, ששם היה עומד מזבח החיצון. אבל קטרת היתה נעשית בפנים בתוך הבית, שהוא ההיכל. ובשביל זה היה התמיד קדם לקטרת.

"וכן מתנהג עם כל אדם בעבודתו, כי בתחלה כשאדם רוצה לכנס בעבודת ה' אזי ה' יתברך ברחמי חומל עליו ומקל עליו ומניח אותו לכנס אל הקדשה, כי הבא לטהר מסייעין לו. ואזי הולך לו קצת כסדר, ואזי על ידי עבודתו הוא מתחיל לעלות מדרגא לדרגא ומתחיל לכנס קצת מוחין לפנים, אבל אף על פי שנוכח לפנים לא נכנס כי אם לבחינת חצר. ועדין הוא עומד מוחין לבית. וכשרוצה לכנס לתוך הבית, שהוא העקב, אין מניחים אותו השוקרים, שהם נטורי תרעא ואז אי אפשר לו לכנס לתוך הבית עד שיחזרו ויצאו לחוץ לברר ניצוצות קדושים מעמקי הקלפות. ויתקן מהם תקונים גדולים בבחינת קטרת. ואז דיקא יכנס לפנים לתוך הבית, כי לכנס לפנים לתוך הבית אין מניחין אותו עד

המשך בעמוד 4

חיים טובים - המשך

שיראה רצינות. ואז, גם מה שהוא יקבל בתמורה, יהיה משהו רציני. זה לא אומר שאלו הם כוונות הממשלה, וזה גם לא אומר שכל רדיפת היהדות שנעשתה בחסות הקורונה, כולל בפירוש גם את מירון ואומן - היו בכוונה טהורה. כמובן שלא. והם נתנו ויתנו על זה את הדין. אלו שמנעו את ההילולא במירון בשנה שעברה, הולכים לעבור כעת מסכת ייסורים של חקירות בוועדת חקירה, ואלו שמנעו את הנסיעה לאומן, גם כאן וגם באוקריינה, פוטרו או התפטרו ואבדו את כיסאם ואת כבודם. אבל בשבילנו, זה בהחלט בית ספר, והלוואי שנצא ממנו עם תעודת גרות וגאולה. ■

אם תרצו, זה גם הסיפור של אומן. 'מסורת של מאתיים שנה' זעקו הכותרות בשנה שעברה. ובכן, אם זו מסורת? אפשר בהחלט לוותר על זה. אם אתה נוסע לאומן כי אבא שלך וסבא שלך נסעו, או כי אתה בעצמך כבר יש לך רקורד עשיר של נסיעות לאומן - התכבד ושב בביתך. לאומן נוסעים, מי שנוסע, כדי להתחבר לה'. ולקינוח, זה מה שקרה לנו כעת עם הממשלה. מי שבנה על להיות 'מסודר', שישכח מזה. היה פעם, כשעוד היה זמן להמתין לגאולה. זה נגמר, כעת, הזמן דוחק והגלגלים של הגאולה מוכרחים לנוע. גאולה, היא בפירוש לא רק 'להסתדר' עם ה', כי את זה אפשר גם בגלות. ולכן, אין יותר שום דבר מסודר ומובטח מראש. מי שרוצה להיות יהודי, שיילחם.

תורה לשמה במשנת החסידות וחיבור התורה והתפילה במשנת מוהר"ן

בפנימיותם הדבק בהם זוכה לעלות ולהתדבק לעילא לעילא ולכך צריך להשקיע עצמו בעמל ויגיעת התורה שבעל פה בתורת הנגלה דייקא ולהמית עצמו בתיקון כל מידותיו מכח התורה הקדושה, אבל צריך שהדברים יתאמתו ויתייחדו יחד עם נפשו שבה משכן השכינה והיא הממוצעת בין האדם לקב"ה לאור א"ס ב"ה וכשנפש האדם מתקשרת יחד עם מה שהשיג בעין שכלו ממילא היא מעלה אותו להשיג ולטעום ולהידבק באור העליון א"ס ב"ה. וזהו כוונת דברי הגר"א כי כוונת האדם בלימוד התורה ליחד קוב"ה ושכינתיה וכנ"ל, ואינו סותר לדברי הנפ"ח שהביא מדברי הרא"ש וש"ר שכוונת האדם צריכה להיות להגדיל תורה ולהאדירה ולהוסיף בה לקח ופלפול.

וזהו יסוד כל עבודת עשיית תפילה מהתורה אשר היתה כ"כ יסודית אצל רבינו וביאר ר' נתן כי העיקר הוא לעשות דווקא מחידושי תורתו תפילות וכלשונו "עיקר התפילה השלמה שעושים מתורות הוא מחידושי אורייתא שזוכין לידע ע"י סוגלת המצות וכו', שאז התורה והתפילה הם אחדות גמור ביותר ואז מחזקין זה את זה ומאירין זה לזה ביותר ויותר וע"כ ענין זה לעשות מתורות תפלות יקר מאד מאד ונעשה מזה שעשועים גדולים למעלה שאין דוגמתם וכו'.

ונבאר בס"ד במאמר הבא ביתר עומק, היאך בזה זוכה לקיים את כל סדר היחודים שתיקן האריז"ל ואפילו למעלה מהם (ובדברי הנפ"ח בענין כוונת האריז"ל), כי באמת כשעושה האדם תפילה מתורתו הוא מתקשר עם זה שכל התורה היא ענין אחד בשרשה ונאריך בביאור זה בס"ד במאמר הבא. ■

ידועה כשאדם רוצה לעיין בשכלו איז סוגר את העיניים ויושב במנוחה ובהשקט, וכשמבטל כוחות הגופניות אז בא לו כח השכל שורה ולא קודם לכן, מפני שאין לו שייכות עם הגוף וכו'.

באו וחיות א-להות בלב שמה ובאהבת ישראל ובהכנעה ואין, ובה יתמוגזו לו המדות להסיר אהבות רעות וכעס וגאווה וקנאה ושנאה ותחרות וכו' ז' מדות רעות להפכן לטוב, שזה עיקר עבודת אדם בעוה"ז. ובה נתאמתו באחדות דברי מרן האר"י תורה לשמה לשם ה' עם דברי מרן אלקי הריב"ש טוב לשם האותיות וכו' ולמתקם באור א"ס וחיות התורה בלימוד גפ"ת ושמה ובפרט דברי הזוהר ואותיות התפלה לדבקה בו כי הוא חייך"ע"כ.

ולכאורה זהו נראה בעין שטחית שתפסו להם דרך אחרת לגמרי בכל כוונת וצורת לימוד התורה וקיום העבודה השלימה, מהדרך שהבאנו במאמרים הקודמים מדברי הגר"א והליקו"מ.

אך כבר הקדמנו בארוכה במאמרים דלעיל כי לא פליגי חלילה ואלו ואלו דא"ח והינם ב' מדרגות של היכלות האמונה היכל קה"ק שבו אין לאדם אלא להידבק ולהתייחד באורו יתברך המופשט ממקום וזמן, אך הכניסה להיכל קה"ק ולזכות לעלות להר ה' צריך להקדים את היכל הרצון שבו האדם רודף אחר אותו אור שאינו מושג בשכל האנושי, ולכך צריך להבעיר את נפשו בתפילה לפני ה' וכפי שנתבאר לעיל בארוכה כי עניינה של התפילה היא עצם ההתקשרות לטוהר נשמתו העליונה הקשורה ואחודה בנשמת כנסת ישראל שנפח ה' מדיליה וכפי שהאריך בנפ"ח.

וכפי שהאריך בזה הליקו"מ בפרט בתורה א' ובתניינא כה' כי עבודת האדם הוא להשיג בשכלו אשר שם שורה נשמתו, את דברי התורה אשר

1. וכמבואר בגר"א בברך השחר על קהלת שביאר היטב מהי הנשמה שהיא השכל שאינה בגוף האדם אלא מזוהר שורה והיא המשכלת לדברים אלוקים, וכדבריו בספר יצירה (פ"א ס"א אופן) שהיא המלמדת לאדם דעת והיא רק בשמים ורק ניצוצות מתנוצצים ממנו על האדם להתנהיג ולהשכילו וכן בריש שהש"ד ועוד ביהל אור (ס"ד) וראיה לזה שאמרנו לעיל שהנשמה אינה

ידוע מאמרו המפורסם של רבינו הליקו"מ שאמר "המתנגדים טוענים שהלימוד הוא העיקר, והחסידים טוענים שהתפילה היא העיקר, ואני אומר להתפלל וללמוד ולהתפלל" וכן הוסיף ואמר "מה יש להאדם לעשות בזה העולם, אין צריך כי אם להתפלל וללמוד ולהתפלל" (שיחות הר"ן רפ"ז).

וידוע כשהתפלל מוהר"ת את התפילה שכתב על תורה תניינא לו אמר בזה"ל: "הם המתנגדים שואלים אם יש בהתפלות רוה"ק, ובאמת הם גבוהים מרוה"ק, כי הם נמשכים משער החמישים" (וכמבואר באריכות בליקו"ה הל' ר"ח הלכה ר').

אחר שראינו במאמרים הקודמים בארוכה היאך היא דרך לימוד התורה בטהרתה בלימוד לשמה במשנתם של רבותינו הגר"א והליקו"מ ועתה נראה מאיך את דרך הלימוד אשר האירו לנו הבעש"ט ותלמידיו כפי הארתם ומשנתם בס"ד.

וזה"ל הנה"ק מקאמרנא בלקט אמרי פנינים בריש הקונטרס: "שמעתי מסורי תורה לשם התיבה והאות בעצמה, שלומד לדבר התיבות והאותיות בשורש השרשים, בחיות אור אין סוף, אשר כל נאות דשא לו נכספין, והוא לשם לשם ה' וכו' להחיות כל העולמות וכו' ועל ידו שואבים כל העולמות חיות והארה של אור א"ס וכו', וע"ז החיות נתעורר לקול תורה ותפלה וכו' וממשיך הארות א"ס על נפשו הכלולה מכ"ב אתון, וממשיך אור כ"ב אתון שבתורה ומתגלין וטאירין וכו' ונעשה מכתנות עור כתנות אור וכו', וכשלומו"ת תורה לשמה לשם האות בעצמה וכו' אזי נמתקין הדינין, והנפש מאירה באור ודבקות וחיות אור א"ס וכו' ובמדות טובות ובהכנעה ואין ושפלות רוח, ונעשה מנגה חשמל, בסוד טו"ב פעם נג"ה מספר תור"ה לשמ"ה והוא סם חיים של התורה וכו' וזהו להמתיק המוחין שיהיו המוחין דבוקין בחיות אור א"ס לדבקה בו ממש

שער ברסלב

// חיי משנתו ותורתו של רבנו הקדוש // מאת: הרב חיים סילבר

תורותיו של מוהר"ן

פעם תפס בכח בזקנו בשתי ידיו בשני צדדי זקנו שעל הלחיים, וכמעט שהיה תולשם מגודל היראה והמסירות נפש העצום עד אין סוף שהיה לו אז"ל.

'ודרכו היה תמיד שאפילו כשהיה מדבר עם בני אדם שיחות חולין, היה רגלו ורוב גופו מרתתין מאד, והיה רגלו מזדעזעזע ממש מאד, וכשהיה נסמך על השולחן היה השולחן עם כל שאר אנשים הנסמכים על השולחן גם כן מרתתין מחמתו, כי היה רגלו וגופו מרתת ומזדעזעזע תמיד. ומי שלא זכה לראות היראה שהיתה מונחת על פניו תמיד לא ראה יראה מעולם. והיה עליו כל מיני חן שבעולם, והיה מלא יראה ואהבה וקדושה נפלאה ונוראה בכל איבר ואיבר, והיה מופשט מכל המידות והתאוות רעות בתכלית הפשיטות ובתכלית הביטול"ל.

מתוך החוברת מוהר"ן מברסלב - חיי משנתו ותורתו. ניתן לקבל במערכת

4. חיי מוהר"ן אות שסא. הטעם לזה מבואר שם, שאמר שקשה לו מאד להוריד את השגות התורה שלו בלבושים ודיבורים שיכול לאומנם וללנותם, ולכן הוא צריך יגיעות רבות לזה. ועוד אמר (שם אות שס) שמה שהוא מנגלה מתורתו נמוך אלפי ורובבות מדרגות מכפי איך שהוא משיג אותה, והוא מוריד את הדברים באופן הנמוך ביותר שאפשר, ויותר נמוך מזה אינו יכול להוריד.

5. חיי מוהר"ן אות רמג. עוד סיפר מוהר"ת על סדר שולחנו של רבנו בשבת קודש: 'שמעתי שהעבודה שלו וקדושתו הנוראה והיראה שהיתה על פניו

מאז התקרבותו של מוהר"ת החל לכתוב את כל תורותיו של מוהר"ן. היו למוהר"ן זמנים קבועים שבהם היה אומר תורה בפני תלמידיו, וכן היה אומר מפעם לפעם תורה שלא בזמנים הקבועים, ומוהר"ת הקפיד לרשום כל תורה ותורה ואחר כך הביא אותה למוהר"ן שעבר על כתיבתו וסמך עליה את ידו, ואף אמר שמבין כל תלמידיו מוהר"ת כותב באופן הטוב ביותר. מוהר"ת אף כתב שיחות רבות שנאמרו מפי מוהר"ן לאנשים ששוחח עמם בעניינים שונים ומגוונים, ונדפסו בספר שיחות הר"ן. מוהר"ן התבטא ואמר על כך כי לולי תלמידו רבי נתן לא היה נשאר מכל תורתו אפילו דף אחד"ל.

מוהר"ת מספר כי אמירת התורה על ידי מוהר"ן היתה באופן נעלה מאד, והיה יושב עם תלמידיו כשעה או שעתים קודם אמירת התורה והיה מתייגע מאד בכמה תנועות ונתיחות, ואף על פי שישב בשתיקה, ניכר היה שמתאמץ מאד, ואחר כך פתח פיו והתחיל לומר. 'ופעם אחת ראיתי בעיני בשעה שהתחיל לומר התורה תשעה תקונין יקירין וכו' (הנדפסת בליקוטי מוהר"ן סימן כ), שהיה כופל אלו התיבות 'תשעה תיקונין' וכו' כמה פעמים. ובכל

1. חיי מוהר"ן אות שגז.
2. וראה חיי מוהר"ן שגז, שנה, שעה, שיעו.
3. חיי מוהר"ן שסט, שיעו.

קו המקורבים

077-31-40-331

בא"ר: **151-86-130-166**

שבצו ותחי נפשכם!

בליל שבת קודש, ובפרט בימי נעוריו, היה עד בלי שיעור וערך כלל. ופעם אחת נטל את ידיו ובירך ברכת המוציא בסעודת ליל שבת קודש, וגם כל המסובין על שולחנו בירכו ברכת המוציא ואכלו את פתם. ותיכף אחר שאכל פרוסת המוציא עלה במחשבתו למקום שעלה והתדבק בו יתברך בדביקות גדול וביראה נוראה, וישב בשתיקה ובעיניים פקוחות ובדבקות עצום ונפלא כל הלילה, ולא הושיטו שום מאכל על השולחן כי נכהלו ספניו מאד, והיו מתיראין לבלבל אותו. ובתוך כך האיר השחר ותנן החטה, ובירכו ברכת הטון ונפטרו מעל השולחן.

ופעם אחת בימי נעוריו בא אליו אחיו הרב רבי יחיאל זכרוננו לברכה על שבת, וראה את ההנהגה שלו בליל שבת והוטב בעיניו, ובסעודת שחרית היו מספרין העולם לפניו זכרוננו לברכה איהו שיחות חולין, ולא הוטב הדבר בעיני הרב רבי יחיאל. ובמוצאי שבת נכנס לחדרו של רבינו זכרוננו לברכה ודיבר עמו מזה. ואמר לו רבינו זכרוננו לברכה: האתה זוכר כל הספורים שהיו על השולחן בשחרית, ולא היה זוכר את כולם. ואמר לו רבינו ז"ל: אני זוכר את כולם. והלך ונעל את הדלת של חדרו והתחיל לסדר לפניו כל הספורים, ולהסביר לו קצת מה היו ענינם, ודיבר עמו עד איהו שעות על היום, והחלונות היו סתומים. ואחר כך גיבטי על המראה שעות וראה שהגיע זמן קריאת טעם של שחרית מכבר והפסיק הדיבור. והלך הרב רבי יחיאל טמנו בכנייה גדולה ובנגעונים גדולים ובהתעוררות נפלא, עד שעברו כמה ימים שלא היה יכול לאכול ולא לישון וכו' רק ישב בכניית גדולות מחמת גודל התשוקה והגעגועים והתעוררות נפלא שנתעורר אז מדברי רבינו זכרוננו לברכה. ומאז נתקרב אל רבינו זכרוננו לברכה בהתקרבות אמיתי עצום ונפלא מאד.

שמעתי ווארט שהתחבר לי אח"כ לכמה וכמה יסודות ובעזרתו אנסה להעלות הדברים על הכתב.

הנה איתא במדרש על הפסוק "תשורי מראש אמנה" (שמות פרשה כ"ג אות ה'): "דבר אחר תשורי מראש אמנה, אמר רבי נחמיה, לא זכו ישראל לומר שיהיה על הים אלא בזכות אמנה, שנאמר (שמות ה, לא): 'ויאמן העם', וכתוב (שמות יד, לא): 'ויאמינו בה'". והקשה על זה חכם אחד (נדמה לי שהוא אחד אדמו"רי גור) הלא היה לעם ישראל הרבה מקומות שהיו צריכים לאמונה, וכמו בעצם היציאה למדבר, וכן מה שחזרו ופנו לאחוריהם ותנו לפני פי החירות, ולמה לא אמרו גם אז שירה. ומשמע שבניסיון קריעת ים סוף היה דבר מיוחד שבו היה ניסיון של אמנה.

והשיב, דהנה בשעה ששלחו פרעה ועמו את ישראל היה השילוח לא רק למטה, אלא גם למעלה, היינו דהקליפה גם כן פתחה את פיה ועם ישראל זכו לעמוד אז בלא הטורדה ועקימת הלב של הקליפה שהיתה מסבבת את לבם הרבה. וממילא הניסיונות שהיו להם אמנם היו קשים אבל על שפת הים היה ניסיון שונה מכל מה שקדם.

דהנה כשהיו עם ישראל על שפת ים סוף כתיב "והנה מצרים נוסע אחריהם", ואמרו חז"ל שראו את שרו של מצרים בא לעזרת המצרים במלחמתם עם ישראל. והיינו שהייתה התגברות גדולה של הקליפה לשוב לליבם של ישראל, ואז הרגישו בנפשם שוב את אותם הרעיונות דע"ז וניאוף וכו' עד שחשבו ששוב אינם מה שהיו, ובאותו זמן צווה עליהם משה לקפוץ לים. ופה היה ניסיון אחר לגמרי, שהרי אין בזה משום מלחמה על מה שאדם רואה לנגד עיניו, רק מה שמרגיש ויודע בליבו, דשוב חש שאינו ראוי כלל וכו' ופה היה צריך התגברות גדול נגד המוחש והמורגש, שוודאי יעשה להם נס עכ"פ. ובכזו אמנה להאמין שהשי"ת יכול לפעול גם אם אינו ראוי כלל – על זה זוכים לומר שירה. ודפח"ח.

והנה בליקוטי מוה"ר"ן תורה ז' כתב רבינו ז"ל שיעקר הגאולה תלויה באמונה וכל הגלות אינה אלא בשביל חסרון האמונה. והתפילה היא בבחינת אמונה שמאמין שיש מחדש שבידו לחדש דבר כרצונו ועל כן הוא מתפלל אליו יתברך שיעשה בקשתו ועל ידי זה יכול לעשות נסים למעלה מהטבע בעולם. ועיקר האמונה בחינת תפילה אינו אלא בארץ ישראל, ושם עיקר עליות התפילות ויכול לפעול בתפלתו מה שצריך ולעשות נסים וכו' וכשפוגמים בארץ ישראל שהיא בחינת אמונה בחינת תפילה אזי יורדין לגלות. ובשביל זה כששאל אברהם "במה אדע" פגם בירושת ארץ שהיא בחינת אמונה בחינת תפילה ולכן הייתה גלות מצרים.

והנה בעניין זה של במה אדע מפרש הספורנו "במה אדע - כי אולי יחטאו הבנים ולא יזכו לירש". והיינו שעניין הפגם באמונה הייתה מצד שאם לא יעמדו על פי מדת הדין להיות מעשיהם ראויים לא יקבלו, ולזה שאל התינוח בזמן שראויים אבל מה יהא עליהם שלא יהיו ראויים? ועל זה היו ישראל צריכים לתקן זאת, ולכן בעתם על שפת ים סוף נכנסו למצב שבו רואים את עצמן בלתי ראויים בעליל לכל נס שהוא, ובוהו שקפצו תקנו את היסוד הנ"ל שאין מניעה אצל השי"ת מלפעול עם האדם דבר בין ראוי ובין לא. רק שישא את עיניו ויקווה להשם.

ובאמת אחרי מעשה קריעת ים סוף כתיב בהו בישראל "ויאמינו בה' ובמשה עבדו", וצריך ביאור מהו העניין הזה של האמונה במשה עבדו? אבל להאמור ניתא דרך גדולי הצדיקים יכולים המה להורות דעדיין השם יתברך עמו ואצלו ואכפת לו ממנו ומתפלתו, ולהם אנו צריכים להאמין. וכעין זה כתב ר' צדוק הכהן מלובלין בצדקת הצדיק אות ק"ס וז"ל: "כשם שצריך האדם להאמין בהשם יתברך, כך צריך אחר כך להאמין בעצמו. רוצה לומר, שיש להשם יתברך עסק עמו, ושאינו פועל בטל שבין לילה היה ובין לילה אבד, וכחייתו השדה

שלאחר מיתתם נאבדו ואינם. רק צריך להאמין כי נפשו ממקור החיים יתברך שמו, והשי"ת מתענג ומשתעשע בה כשעושה רצונו. וזה פירוש "ויאמינו בה' ובמשה עבדו" פי' משה, רוצה לומר כלל שישם ריבוא נפשות ישראל בדור ההוא האמינו שהשי"ת חפץ בהם, ורוצה, ומקבל נחת רוח מן החלק הטוב שבהם".

והנה במשנה באבות (ב, יג) איתא: "וכשאתה מתפלל, אל תעש תפלתך קבע, אלא רחמים ותחנונים לפני הקדוש ברוך הוא, שנאמר (ויאל ב) כי חנון ורחום הוא ארך אפים ורב חסד ונחם על הרעה. ואל תהי רשע בפני עצמך". ופירש הרע"ב "קבע - כאדם שיש עליו חובה דבר קבוע ואומר אימתי אפרוק מעלי חוב זה. אי נמי, קבע, כאדם שקבוע לו לקרוא פרק אחד פרשה אחת, שאומר אותה בקריאה בעלמא, ואינו אומרה בלשון תחנונים כאדם שמבקש רחמים: כי א-ל חנון ורחום הוא - רוצה בתחנונים, ועל ידי התחנונים הוא מרחם מיד".

ויש להבין מה הקשר בין הרישא לסיפא, וכן מהו העניין של אל תהי רשע בעיני עצמך, ומה אם יאמר אדם הלא יודע לב מרת נפשו, ויודע אני בעצמי שעשיתי כך וכך וכו' א"כ האם אומרים לנו להתעלם מהמציאות?

ונלענ"ד דהעניין כפי האמור, דעיקר הבעיה של האדם להיות עומד ומתחנן בתפילתו הוא מחמת שנדמה לו שאין רצון מלפניו להיות שומע לו כלל לפי מעשיו וכו' ולכן כיון שסוף סוף מוכרח הוא להיות מתפלל שהרי כך כתוב בשו"ע, ממילא התפילה נראית כמשה, שהרי בין כך קרוב הדבר לוודאי שאין כמעט תועלת ממעשה זה. ולכך מוסיף התנא "ואל תהי רשע בעיני עצמך", שאין אתה יכול לידע כלל ממחשבתו יתברך עליך לעולם. וממילא אין שום מקום לרפיון, ובאמת הוא הוא הניסיון של כל מהלך התפילה להיות מאמין בעצמו ובכח תפילתו.

מטיבי לכת - המשך

אפס תקוה, חס ושלום, מעצם צרות הנפש שבאין עליו שחזרין ועולין על לבו מחשבות ותאוות והרהורים וכו' מה שנדמה לו שזה כמה ימים או שנים שהוא רחוק מהם. וכל זה הוא בחינה הנ"ל, והוא חושב שהוא לרעה, חס ושלום, אבל אלקים חשבה לטובה, כי זהו ניסיונו. ועל ידי זה דיקא עקר

תקונו. ואף על פי שלפעמים הוא נופל, חס ושלום, לאיזה דברים רעים ממש על ידי עצם ההתגרות שמתגורר בו כשצריך לכנס, אף על פי כן כבר אנו מזהרים הרבה שאסור לפל משהו דבר שבעולם, כי יש בענין זה דברים עמוקים הרבה וחסדי ה' אינם כלים לעולם. והעקר הוא התקשרות לצדיקי אמת,

שכל זמן שמאמין בהצדיקי אמת הכלולים בהראש בית האמתי שממנו נמשך הכל יש לו תקוה לעולם, כי הוא יכול לתקן הכל, להעלות כל הניצוצות, שהם בחינת אבני קדש, מקומות החיצונים מבחינת הראש כל חוצות, ולחזר ולהכניס כלם לפניו לתוך הבית פנימה".

מעוניין לסייע בהדפסת העלון? התרומה שלך חשובה!

ניתן לתרום דרך אתר ומכשירי 'קהילות' בקופת 'העולם היהודי'. או דרך קו חניכי הישיבות' - ברסלב: 077-31-40-331 בשלוחה: 09. (יש לעדכן אותנו על התרומה) לתרומה בדרכים נוספות נא להתקשר: 054-848-73-17

מנוי לגיליון המקורבים!

חדש! ניתן לעשות מנוי לקבלת עלון 'המקורבים' וכן את עלון 'הקבוצ' ב-20 ש' לחודש. לברורים: 054-848-73-17

עלון הקבוצ (יו"ל ע"י ארגון 'הקבוצ') - ניתן לקבל את העלון בדוא"ל בשליחת בקשה לכתובת: vhecmu@gmail.com

עלון המקורבים - ניתן לקבל את העלון בדוא"ל בשליחת בקשה לכתובת: E0773140331@GMAIL.COM

שידורים 'מקורבים': נפתח מאגר שידורים ייחודי ואיכותי מבית 'הקבוצ', המיועד לבני הישיבות שהתקרבו לרביה"ק ומחפשים שידוך בסגנון זה. להרשמה וקבלת טופס: 058-32-60-647 או בכתובת: GMAIL.COM@A9996560

מפיצי העלון ברחבי הארץ

בני ברק: אריה: 054-848-73-17 ירושלים: 052-716-25-82

דרושים מפיצים בכל רחבי הארץ! נא צרו קשר במייל או בפל': 054-848-73-17

ניתן לקבל מידע כללי ומקיף בחסידות ע"י 'ברסלב גלובל' בכתובת האימייל: info@breslevglobal.com

בשבת אין לברור את העלון אלא על-מנת לקרוא ממנו מיד אפילו מעט

אמר רבינו הקדוש:

"רציתי שהעניין שלי יתפשט בלבבות האנשים המתמידים בעבודתם, כאנשי ליטא!"

(שה"ש שרפי קודש ח"ב, סימן נ"ד)